

Ryska ombud i svenskt försvar

Socialdemokraterna i Stockholms stadsfullmäktige har under de icke socialistiska partiernas opposition beslutat insätta kommunistiska representanter i de nämnder som skall handlägga försvarsfrågor. Beslutet har fattats trots att regeringspartiets ledande män gång efter annan betonat kommunismens nationella och demokratiska opålitlighet, dess verksamhet i en främmande makts intresse. Det har fattats mot bakgrunden av de färska erfarenheterna om den internationella kommunismens förrådiska arbete ute i världen och i vetskaper om att de svenska kommunisterna i varje punkt ställer sig solidariska med de partivänner vilka med rysk hjälp lyckats få makten i hela Östeuropa och nu på ryska order strävar att lägga även Väster under Sovjets välde. Beredskap till förräderi skulle alltså inte vara ett hinder för beklädande av viktiga poster i det svenska försvaret.

Under debatten hävdades från kommunistiskt håll att partiet var pålitligt från nationens och folkstyrelsens synpunkt. Detta påstående är utan tvivel riktigt, om man använder kommunistisk fraseologi. Kommunisterna har i Baltikum, Polen, Tjeckoslovakien osv. förklarat sig vara patrioter och demokrater, till och med de enda verkliga patrioterna och demokraterna, och de säger nu det samma i Sverige och Norge, i Frankrike och Berlin. Med denna förklaring menar de, som erfarenheten visar, att de står redo att följa alla ryska befallningar och att de i det egna partiets av ryska poliser och soldater stödda välde ser den sanna folkstyrelsen. Kommunisterna har alltså rätt, blott man utgår från att deras språkbruk är det rätta. De betecknar helt enkelt förräderi som pålitlighet.

Men har socialdemokraterna utgått från detta egenartade språkbruk? Nej, visst inte. De menar med nationell frihet att svenskarna får bestämma i Sverige, inte att ryssarna är herrar här; de menar med demokrati styrelse genom fria val, inte dressyr av folket genom statspropaganda, tortyr och batonger. Men ändå röstar de på

kommunisterna i detta läge. Hur är deras försvar beskaffat?

Det går, enligt hr Höglunds anförande, på två linjer. Kommunisternas förrådiska tendenser är inte bevisade, säger man. Alltså, i en rad länder har kommunisterna uppträtt som förrädare både mot nationen och demokratin — enligt socialdemokratisk uppfattning —, och de svenska kommunisterna prisar detta beteende, men ändå finns intet belägg för att de är farliga här i Sverige. Svenska kommunisterna utmålar rent av läget i Sverige såsom likartat med det vilket enligt deras ut-sagor motiverat kupperna i andra länder; de betecknar alla motståndare som reaktionärer, fascister, folkstyrelsens fiender. Men ändå saknar socialdemokraterna, enligt sina egna förklaringar, skäl att utestänga kommunisterna ur försvarsorganen; de känner sig tvärtom skyldiga att rösta för dem. De röstar på representanter för ett parti som de i andra sammanhang betecknar som en fente kolonn — på ett parti som i andra sammanhang kallar socialdemokraterna för reaktionärer och fascister.

Om denna motivering vore allvarligt menad, skulle alltså kommunisterna, lika väl som demokrater, ha tillgång till militära nyckelposter till dess vederbörande personligen överbevisats om förrådiska handlingar. Detta kan inte rimligen tänkas ske förrän posterna utnyttjas vid ett försök att lägga Sverige under ryskt-kommunistiskt styre. Det är till den tidpunkten man skall vänta. Innan den kommer bör kommunisterna inväljas som andra. Kort sagt, man skall vänta tills det är för sent — tills man har bevisen men inte kan begagna dem.

Socialdemokraternas andra försvarslinje är likartad. Låt statsmakterna handla, säger hr Z. Höglund. Kan någon motivering vara mera uppenbart falsk? För det första vill man inte att statsmakterna skall handla. För det andra: varför skulle socialdemokrater rösta på kommunisterna, därför att dessas inval inte är förbjudet? Vad alla demokrater bör eftersträva är just att hindra kommunisterna

att begå förräderi utan att tvångslagar behövs tillgripas. Så har också demokraterna, även socialdemokraterna, handlat i en rad stater.

Men det är nästan pinsamt att beröra dessa motiveringar. Alla vet att de är bluff. Alla vet att kommunisterna behövs för att bevara hr Höglunds maktställning i Stockholms stadsfullmäktige. Så enkel är saken.

Före valen var socialdemokraterna angelägna att ta avstånd från kommunisterna. Det sades till och med att endast socialdemokratin kunde besegra kommunismen. Nu har vi ett exempel på hur detta besegrande går till — genom inval av kommunisterna på militärt viktiga poster. Det finns andra exempel på att dubbelspelet upptagits efter ett par månaders taktisk paus vid valen. Socialdemokratin sprider uppmaningar att inte stödja den borgerliga pressen — utan att ett ord säges om kommunistpressen. Socialdemokrater fortsätter att skriva i och stödja Clarté, trots att publikationen nästan alltigenom är kommunistpropaganda. Partiet har åter börjat visa sina båda ansikten: hr Erlander fördömer kommunisterna, hr Höglund röstar för dem — båda dessa herrar betygar samtidigt sin enighet och sin ömsesidiga aktning. Dubbelspelet är så grovt och så öppet att man knappast kan tala om hyckleri. Nästa aktion i spelet måste emellertid komma från kanslihuset. Hr Höglund bör ett ögonblick vänta i kulisserna medan hr Erlander får komma fram på riksdagsscenen.